

POSTANOWIENIE

26 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 26 marca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa B. w G. (poprzednio B.1. w G.)
przeciwko P.S.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej B. w G. (poprzednio B.1. w G.)
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 16 października 2024 r., I ACa 268/22,

**I. odrzuca skargę kasacyjną w zakresie dotyczącym
zaskarżenia punktów 2 i 3;**

**II. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
w pozostałym zakresie.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 grudnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Krakowie zasądził od P.S. na rzecz B. w G. kwotę 24 966,01 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 5 lipca 2017 r. do dnia zapłaty zastrzegając pozwanemu prawo powoływania się na ograniczenie odpowiedzialności do nieruchomości obj. (...) oraz hipoteki nr 1 w kwocie 591 000 zł wpisanej w dziale IV ww. księgi wieczystej (pkt 1); w pozostałej części oddalił powództwo (pkt 2) o orzekł o kosztach postępowania (pkt 3 i 4).

Wyrokiem z 16 października 2024 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił

apelację powoda (pkt 1); przyznał kuratorowi dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego M.K. od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w K. 1 620 zł tytułem wynagrodzenia za sprawowanie funkcji w postępowaniu apelacyjnym (pkt 2); nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w K. 1 620 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych związanych z wynagrodzeniem kuratora w postępowaniu apelacyjnym (pkt 3).

Powód wniósł skargę kasacyjną, w której zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność ze względu na naruszenie przez Sąd Apelacyjny art. 65 § 1 i 2 k.c. poprzez przyjęcie, że przedmiotem cesji były wyłącznie wierzytelności niespłacone w terminie wymagalności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie służy zaś merytorycznej ocenie skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) zachodzi wówczas, gdy z treści skargi bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że wadliwości przytoczone w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku,

gdy strona skarżąca twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Konieczne jest w związku z tym wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającej na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; postanowienie Sądu Najwyższego z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 r., nr 4, poz. 75; postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06). Wymaga przy tym podkreślenia, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 8 października 2015 r., IV CSK 189/15). Wynikająca z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ma charakter wyjątkowy. W konsekwencji, w judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że skarga kasacyjna jest zasadna w stopniu „oczywistym”, jeżeli można ją stwierdzić „na pierwszy rzut oka”, bez potrzeby pogłębionego badania okoliczności sprawy (zob. postanowienie SN z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07).

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala przyjąć, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w przyjętym wyżej rozumieniu.

Wykładnia oświadczeń woli złożonych z zamiarem dokonania czynności prawnej wymaga ustalenia brzmienia umowy i treści oświadczeń woli przy zastosowaniu reguł określonych w art. 65 § 1 k.c. oraz ustalenia sensu złożonych oświadczeń poprzez odwołanie się do zgodnego zamiaru stron i celu umowy. W przypadku oświadczenia zredagowanego na piśmie, sens oświadczeń woli ustala się na podstawie wykładni tekstu dokumentu, z odwołaniem się do językowych norm znaczeniowych, kontekstu użytych zwrotów i ich związków znaczeniowych w świetle całości postanowień umownych. Dalej konieczne jest również zrekonstruowanie na podstawie przedstawionych przez strony dowodów zgodnego zamiaru i celu stron, a zatem ustalenie tego, do czego strony dążyły

dokonując określonej czynności prawnej (wyrok SN z 24 lutego 2023 r., II CSKP 847/22).

W umowie przelewu jednoznacznie wskazano, że jej przedmiotem są wierzytelności „które nie zostały spłacone w terminie wymagalności”. Odośne postanowienie pozostawało w relacji z innymi postanowieniami umowy. W szczególności strony uzgodniły, że postawienie niespłaconej części kredytu w stan wymagalności wymagało skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu, co jak wynika z dokonanych ustaleń, nie nastąpiło. Zgodnie z treścią umowy, wypowiedzenie umowy wymagało formy pisemnej pod rygorem nieważności (§ 13 umowy). Korespondencję dotyczącą wypowiedzenia lub zmiany umowy bank (poprzednik prawny powoda) zobowiązany był wysłać listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru (§ 10 umowy). Tymczasem, jak wynika z poczynionych w sprawie ustaleń, którymi Sąd Najwyższy jest związany, strona powodowa zaoferowała sądowi jedynie „dokument” zatytułowany „wypowiedzenie umowy pożyczki hipotecznej” (k. 30-31), który nie zawiera podpisu ani oznaczenia osoby, która miałaby składać takie oświadczenie w imieniu banku. W świetle powyższego nie można stwierdzić, że została dochowana forma pisemna wypowiedzenia; również fakt wysłania wypowiedzenia na potwierdzeniem odbioru nie został wykazany.

W świetle jednoznacznej treści przytoczonych wyżej postanowień umownych i dokonanych w sprawie ustaleń nie można zatem uznać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w przyjętym wyżej rozumieniu.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Agnieszka Jurkowska-Chocyk

A.G.

[a.ł]